

Posudek magisterské diplomové práce

Název práce: Inscenace historických her Oldřicha Daňka v období normalizace

Student/ka: Bc. Jana Mílková

Obor: Divadelní studia

Vedoucí práce (vyplňuje pouze vedoucí práce):

Oponent/ka (vyplňuje pouze oponent/ka): Mgr. Eliška Poláčková, Ph.D.

Hodnocení

Hodnotící kritéria	podíl na známce	hodnocení
Práce naplňuje zadání	5%	1
Stanovení a formulace cíle práce	5%	1
Kritika pramenů a literatury	10%	1
Stanovení metodologie a její adekvátnost	10%	1
Struktura analytické části, její soudržnost, naplnění metodologie	25%	1,5
Formulace závěru, jeho původnost a originalita	25%	1
Naplnění citační etiky, bibliografie (pozn. aparát, prameny a literatura)	10%	2
Jazyková úroveň (gramatika, stylistika, ediční pravidla)	10%	1
Průběžné hodnocení před obhajobou:*		1,225

*Hodnocení 4 u jakékoli z kategorií je důvodem pro nedoporučení práce k obhajobě.

Práce byla dostatečně konzultována: ANO/NE (vyplňuje pouze vedoucí práce)

Práce není plagiát: ANO/NE (vyplňuje pouze vedoucí práce dle kontroly STAG)

Práci doporučuji k obhajobě: **ANO/NE**

Otázka pro obhajobu:

V práci přesvědčivě dokazujete, že Daňkův dramatický styl má blízko k brechtovskému epickému divadlu/dramatu. Zároveň se v analýzách jednotlivých dramát i inscenací opakují tvrzení a hodnocení, která vyzdvihují kvality hereckých/dramatických postav, které si s tímto typem divadla/textů primárně nespojujeme (např. „Vinklář [...] vytváří člověka z masa a kostí“, „při vypjatých scénách dokáže v divákovi vzbudit emoce“, „psychologicky ukotvit [...] plnohodnotný charakter“ apod.). Je možné tento zdánlivý rozpor nějak vysvětlit, např. Daňkovou specifickou poetickou apod.?

Písemné hodnocení (především vysvětlení důvodů pro snížení hodnocení):

Diplomová práce Jan Mílkové má adekvátně definované téma, které je důsledně zpracováno s použitím odpovídající metodologie tak, že je záměr práce zcela dostatečně naplněn – práce přináší velmi dobrý vhled do toho, jakým způsobem se historické hry Oldřicha Daňka a jejich inscenace jinotajně vyjadřovaly k dobové politické situaci. Především mi připadá důležité vyzdvihnout velmi kultivovaný a odborně vyspělý styl, kterým je práce napsaná: autorka skvěle ovládá postupy odborného vyjádření, stejně jako obecné zákonitosti češtiny, a text je tak zároveň odborně na výši, zároveň velmi čtivý (a psaný téměř bez chyb, ať už formálních nebo gramatických či stylistických). Autorka dobře používá oborovou terminologii a metodologické postupy analýzy dramatu a inscenace; vede si zručně jak při historiografickém popisu dobového kontextu, tak při analytické práci s dramatickým materiálem i s jeho inscenacemi.

S literaturou i prameny autorka pracuje povětšinou kriticky (např. tematizuje epistemologické limity dostupných záznamů; jen by možná bylo dobré zaujmout postoj k z dnešního pohledu spornému Janáčkově náhledu na vztah historické reality a fikčního světa dramatu/inscenace na s. 52), sekundární zdroje vybírá adekvátně a vyčerpává všechny relevantní zdroje informací (primární i sekundární). Drobné nepochopení vzniká jen na rovině referování k inscenacím, které nejsou pro práci stěžejní, ale pouze se v ní mihnou jako příklady dobového či režijního kontextu apod. Na takové inscenace (např. na s. 13, 21, 22) nemusí být odkazováno přes plné bibliografické údaje v poznámce pod čarou, jako se to v práci děje; pokud už se tak ale děje, bylo by nutné uvést tyto bibl. údaje také v seznamu zdrojů na konci práce, protože jedno ze základních pravidel referencí v odborném textu je, že všechny zdroje v něm citované musí být obsaženy v koncovém seznamu bibliografie. (Platí ovšem, co bylo řečeno, že standardní řešení v těchto případech by bylo na dramata a inscenace neodkazovat plným údajem v poznámce, ale pouze dát relevantní údaje (datum premiéry, jméno režiséra apod.) do závorky do těla textu.) Dále na několika místech práce chybí reference ke zdrojům, ze kterých autorka čerpá faktografii (s. 19, 21–24).

Ve struktuře práce se jako nadbytečným jeví úsek na s. 15–16, ve kterém se podrobně mluví o normalizační literární tvorbě – což ovšem není ve vztahu k tématu práce relevantní (na rozdíl od části o dramatické tvorbě, která následuje). Objevují se také další parciální problémy, např. na daném místě a v daném provedení neúčelné vysvětlování obecných pojmů (s. 29); implicitní předpoklad, že v intermediálním překladu má smysl uvažovat obecnou „přesnost“ při převodu zdrojového textu do cílové inscenace a že je něco takového dosažitelné (s. 51; možná jde ale o výpustku a myšlenka se měla týkat převodu hlavního textu dramatu do textové složky inscenace, což už smysl dává); a v terminologii (co se myslí „typickým dramatem“, s. 57?).

Tyto dílčí problémy nijak nesnižují celkovou kvalitu diplomové práce, která je nadprůměrná.

Datum: 3. 6. 2021

Jméno a podpis: